

Pomponia.

Paa Dansk ved
N. P. MADSEN.

II.

Den Fremmede.

Klaudia betragtede fremdeles Emrys som en Broder og Ven. Om noget Baand imellem dem havde hun aldrig drømt. Men det havde Emrys. Han havde allerede længe set frem mod den Tid, da han vilde anholde om sin smukke Kusines Haand. Dette var ogsaa Abithas Yndlingsplan, som Uther paa det ivrigste understøttede, fordi han i den unge Mand saa en fremtidig Støtte for Druidernes Lære. Skønt han kendte Klaudia og vidste, hvor lidt Indflydelse han havde haft paa hende, saa han paa Fremtiden med Haab. Var de unge først fortalet, saa haabede han, at det skulde lykkes ham at faa større Indflydelse paa hende.

Klaudia havde længe vidst, med hvilken Iver hendes Fætter tjente sine Fædres Guder, og med Smerte og Misbilligelse havde hun bemærket, hvorledes han derved lod sig rive hen til raa og grusomme Handlinger, der oprørte hendes milde Sind. Ofte havde de været i Ordstrid angaaende Menne-keofre og de dermed forbundne Kvaler, og flere Gange havde hun nudet Taarer bedet ham om at gøre sin Indflydelse gældende hos Abitha og Præsten for at fri en Fange fra Baalet, naar hendes egen Forbøn havde været forgæves. Men Emrys afslog altid hendes Bøn, da han, som han sagde, ikke vilde berøve Krigsguden sit Bytte. Nu da Kristendommen havde præget hendes Sind med sin Kærligheds Aand, følte hun det dobbelt, hvor grusom den druidiske Religion var.

Den unge Pige besluttede sig til endnu engang at gøre Forsøg paa at vække sin Fætters Medlidenhed, nemlig overfor de Fanger, som lige var slæbt afsted til en kvalfuld Død. Emrys syntes saa glad ved at se hende og saa lykkelig over hendes venlige Hilsen, at hun haabede, han den Gang vilde opfylde hendes Bøn. Hun vidste, at det grulige Offer først vilde blive fuldbyrdet, naar Nattens Mørke havde gjort den skrækkelige Scene endnu mere uhyggelig! Hun fandt heller ikke Lejlighed til at tale med Emrys, før Aftensmaal- tidet var til Ende. Dette var dækket i den store Hall, og Sejren blev fejret ved et lystigt og lar- mende Lag.

Klaudia var bedrøvet og stille. Hun svarede næppe paa de Bemærkninger, hendes Fætter hen- vendte til hende, og den unge romerske Officer, der sad lige overfor hende, bemærkede med Over- raskelse det Udtryk af ængstelig Spænding, der hvilede over hendes smukke Ansigt.

Da Abitha tilligemed de andre Damer forlod Hallen, gav Klaudia Emrys et Vink om at følge sig. Pudens, der tilfældig bemærkede dette Tegn og den synlige Tilfredsstillelse, hvormed den britiske Krieger optog det, bed sig i Læben og rynkede Panden. Da han forlod Taaflet, gik han ned i Borggården for at indaaende den friske Luft. Mens han gik her frem og tilbage, drog han uvilkaarlig en Sammenligning mellem den smukke britiske Prinsesse med hendes lysebrune Lokker og de unge Piger i hans Hjem i Syden med deres mørke Haar og gullige Ansigtstfarve.

Han blev afbrudt i disse Betragtninger ved, at Klaudia pludselig skred hen over Gaarden og traadte ind ad en Dør paa den anden Side, hvorefter Emrys langsomt traadte frem af den dybe Skygge, som havde skjult dem begge for Rome- rens Blik. Da han kom ud i det fulde Maaneskin, bemærkede Pudens, at han saa utilfreds ud.

„Min Kusine var utilfreds, fordi jeg ikke kan dele hendes Følelser angaaende Fangerens Skæb- ne. Hun vilde gerne have disse tre Mænd givet fri, hvis Liv er tilfaldet vore store Guddomme, men som Britte kan jeg ikke røste Haand til at bedrage Guderne for deres retmæssige Ofre. Jeg haaber, at Klaudia vil tilgive mig og snart blive sig selv igen.”

Den ligegyldige og selvbevidste Tone, hvori Pudens syntes han havde talt, irriterede ham. Han følte ikke nogen særlig Medlidenhed med Fan- gerne. Ifølge sin hele Opdragelse regnede han ikke et Menneskeliv særlig en Barbars Liv meget. Trods det vilde han med Glæde have reddet Fangerne for at gøre den britiske Prinsesse en Tjeneste, og han misundte Emrys, at han havde været Genstand for hendes indtrængende Bøn, medens han tillige undrede sig over, at denne ikke havde ladet sig bevæge til at gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at opfylde hendes Bøn.

„Hvorfor forsøger du ikke at redde de fan- ge,” sagde han, „da din Kusine ønsker det? E- ders Guder kan jo faa Ofre nok, saa det vilde være let for dig at vinde deres Gunst.”

„Aldrig!” raabte Emrys bestemt. „Aldrig vil jeg lade mig forføre til at glemme, hvad jeg skyl- der Guderne. Selv Klaudia skal ikke forlede mig til en Synd.”

„Ved Jupiters Skæg, da vilde jeg befri dem, hvis jeg havde Magt dertil.”

„Men det har du ikke,” svarede Emrys kort. „Intet menneskeligt Væsen vilde være i Stand til at rive dem ud af Præsternes Haand, og selv om jeg formaadede det med et eneste Ord, saa vil jeg aldrig udtale dette Ord. Jeg gaar nu hen for at tage Del i den hellige Fæst og bringe Guderne min Tak for vor sidste Sejr. Jeg advarer dig imod at betræde den hellige Lund.”

„At udgyde Blod i aabant Slag har jeg aldrig skyet,” sagde Romeren, „men at pine og slagte værgeløse Mennesker i Nattens Mørke — det fri- stes jeg ikke til at være med til.”

Med en Følelse af Modbydelighed forlod han Emrys og gik ind i Borgen.

Han fandt Klaudia i hendes Moders Værelse, hvor hun sad tavs og nedslaaet. Han begyndte en Samtale med hende, hvori han lagde sin Delta- gelse for Dagen overfor hendes fejlslagne Forhaab- ninger, og lidt efter lidt drejede han Samtalen ind paa andre Baner. Han var overrasket over hendes Kendskab til hans Fædreland og over den Færdighed, hvormed hun talte hans Modersmaal. Ligesaa forbauset og tillige glædelig overrasket var han over den Interesse, hvormed hun talte om hans Fader Pudentius og dennes højtskattede Ven Aristobulus. De talte længe om denne Mand, hvis Omvendelse til en fremmed Religion var Pu- dens bekendt, uden at han dog havde skænket det synderlig Opmærksomhed. Hvad Klaudia meddel- te ham om den Lære, hun havde modtaget af Mis- sioneren, interesserede ham ikke saa meget som den Iver og hellige Alvor og den naturlige Ynde, der lyste ud af hele hendes Væsen.

Med Glæde vilde han have fortsat Underhold- ningen i Timevis, men snart trak Klaudia sig til- bage tilligemed de øvrige Damer, og han gik til sit Kvarter i den anden Del af Borgen.

V.

EN MENNESKEOFRING.

I en tæt og dyster Lund Nord for Regnum var ved Midnatstid samlet en Skare Mennesker. Oven over Traerne lyste den klare Maane, men dens Straaler kunde ikke trænge igennem Grene- ne. Kun et Sted i Lunden laa båret i dens fulde Lys. Det var en aaben Plads, hvor Traer og Buske var ryddet bort, og som var indhegnet af vældige og utiltugne Sten. Midt i denne mystiske Kreds var opstillet et kolossalt Gudebillede af flettede Grene, der kastede sin lange, uhyggelige Skygge ud over Græsset, der dannede Gulvet i dette Drui- detempel.

Inden for Kredsen stod Uther sammen med flere Underpræster. Deres Overklædninger af Hø- der hang løse omkring Skuldrene, og deres Hove- der var omvundet med Efeukranse, medens deres lange Haar hang frit ned over Ryggen. Overpræ- sten holdt en Harpe i Haanden, og i hans Bælte hang et kort Sværd. De øvrige Præster var be- væbnet paa samme Maade.

Ved Foden af Gudebilledet var de tre Fan- ger stillet op, bundet paa Iænder og Fædder. En Mængde Tilskuere havde taget Plads uden for Kredsen, medens andre var klædt op i Grene paa de omliggende Traer, alle fulde af Begærlighed efter at se det grusomme Skuespil, der snart skul- de foregaa.

Imidlertid Tilskuerne var Emrys let kendelig ikke blot ved sine Klæder, men ved sin hele Hold- ning. De flestes Træk var præget af vild Blødtørst eller sløv Ligegyldighed, men Emrys Ansigt lyste af Iver og Andagt. Da Uther greb i Harpens Stre- ge, og Præsterne istemmede en vild og sælsom Sang, kunde han ikke lade være at stemme i med, og da Sangen døde hen, og den grusomme Guds Tjener beredte sig til at bringe ham det bestemte Offer, vilde han med Lyst have udført denne Hand- ling, saa stor var hans Ophidselse. Men kun Præ- sterne turde træde ind i den indviede Kreds og be- røre de til Guderne indviede Ofre.

Da alt var forberedt, greb Præsterne de mod- standløse Fanger og rev dem hen til Offerstedet og stillede dem oven paa en Dyrge af Straa og Kvas ved Foden af Gudebilledet. Uther greb en brændende Fakkell, og snart slog Flammerne højt i Vejret, og en Røgsøjle steg mørk og truede op mod den maanebelyste Himmel.

Højere og højere steg Flammerne, medens friskt Brændsel blev lagt paa. Snart var det hele kun en Askehob, hvorpaa de døde eller døende Ofre laa, medens et rødligt Skær hang over det Sted, hvor det uhyggelige Skuespil var fore- gaaet.

Mængden skiltes ad. Præsterne begav sig til det Sted, hvor deres Bytte var anbragt. Der var ikke sat nogen Vagt ved det. Det var tilstrække- lig beskyttet ved en overtroisk Frygt for den For- bødelse, der vilde ramme enhver Tivv.

Emrys blev staaende et Øjeblik for endnu en- gang at kaste et Blik paa den aandaftige Scene. Han ønskede sig til Lykke med, at han ikke i Svaghed havde ladet sig overtale til at gaa i For- bøn for de dømte. Da han vendte tilbage til Borgen, viste det første Skær af Morgenen sig i Hori- sonten. Klaudia, der ikke havde sovet, saa sin Fæ- tter komme. Hun anede med Gru, hvilke frygtelige Ting han havde overværet, og Indtrykket fra den- ne Nat forblev udslettelig i hendes Erindring.

Ængstelig Spænding og Sorg og mange mør- ke Tanker og Følelser havde jaget Søvn hen bort fra hendes Øjne. Atter og atter maatte hun tænke paa de ulykkelige Fanger og den Skæbne, der ven- tede dem. Tilsidst slukkede hun Lyset, og medens hun sad der paa sit ensomme Værelse, kunde hun ikke lade være at drage en Sammenligning mel- lem Druidernes Religion og det Evangelium, som den italienske Missionær havde forkyndt. Tillige maatte hun drage en Sammenligning mellem den unge Romers fine Væsen og menneskelige Medfæ- lelse og hendes Fætters strenge Fanatisme og Gru- somhed. Ud paa Natten blev hendes Betragtninger afbrudt ved den fjerne Klang af Musik og Sang. Hun vidste, at den grulfulde Handling nu skulde til at begynde, og ufravendt stirrede hun hen imod den hellige Lund, hvis Traer tegnede sig skarpt mod den maaneklare Himmel.

Nu forstummede Tonerne, og lidt efter fortal- te den opstigende Røg og Flammerne hende, at det

skrækkelige Værk var begyndt. Aldrig havde en grusom Handling bevæget hende saa dybt — al- drig havde hendes Hjerne sadan blødt, og aldrig havde Medlidenhedens Taarer flydt saa rigelig som i denne Nat. Hun stod endnu ved Vinduet, da hun skintede Emrys' Skikkelse langsomt nærme sig Borgen, medens hendes Bryst fyldtes af Uvil- lie og Afsky.

Endnu blegere og mere udamttet end den fo- regaaende Dag traadte Klaudia ind i sin Moders Værelse. Denne Gang forsøgte hun ikke at skjule Aarsagen til sit forandrede Udseende, hvad hun hel- ler ikke havde kunnet. Dertil var hun alt for saa- ret i sine Følelser og alt for oprevet. Hun vendte sig til Dronningen med en lidenskabelig Klage over den Grusomhed, der var øvet, og sluttede med at bryde ud i en lidenskabelig Graad.

Abitha var højst forbauset over sin Datters usædvanlige Ophidselse. At Krigsfanger blev ofret var jo ikke noget nyt for Klaudia. Vel havde hun ofte udtalt sin Sorg og sin Medlidenhed, men al- drig havde hun været saa overvældet som nu, og aldrig havde hun ovovet at tale med saa ringe Ære- frygt om Guderne og deres Tjenere som ved den- ne Lejlighed.

„Uther maa tale med dig angaaende denne Sag, mit Barn,” sagde Dronningen i en misbilli- gende Tone, som Datteren var saa vant til at høre. „Du er jo ganske ude af dig selv af Ophidselse, og din Følelse af Medlidenhed har i den Grad taget Overhaand over din Forstand, at du ganske har glemt, hvad du er vor øverste Guddom skyldig. Det gør mig meget ondt at se min Datter, Ar- vingen til dette Rige, saa fildstændig tilsidesætte sin Pligt imod sine Fædres Guder.”

Den unge Pige brød paany ud i Taarer, og i Dronningens Hjerne kæmpede Moderfølelsen en haard Kamp med religiøse Fordomme.

„Du har nu naaet den Alder, da du er fri for den sædvanlige Undervisning, som Uther med saa stor Omhu har bragt dig. Men trods det har du endnu meget at lære — megen grundig Kendskab til de hellige Ting og meget, som er nødvendigt for dig at vide som den fremtidige Dronning. Pom- pionia er bedre i Stand til end jeg at lære dig, hvorledes du skal regere dit Folk, og hvorledes du skal bibringe dem mildere Sæder og mere af Roms Kultur. Hun er ogsaa velbevandret i Læren om Roms og andre Landes Guder. Men hun tror ikke paa vort Fædrelands Guder — de Guder, til hvis Ledelse og Beskyttelse du maa se hen, og hvis Gunst baade for dig og dine Undersaatter du maa søge at vinde. Ellers, tro mig, vil der komme en frygtelig Elendighed over vort Land.”

„Men Britanien Guder er grusomme, kære Moder,” svarede Klaudia ivrig. „De har kun de- res Glæde i Blodsudgydelse.”

„De er mægtige og retfærdige,” sagde Abitha, „derfor maa du undgaa at fornærme dem.”

„Men de kender ikke til Naade,” svarede den unge Pige, „derfor kan jeg ikke elske dem og bry- der mig ikke om at vinde deres Velvilje. O, kære Moder,” fortsatte hun med mere Liv, idet hun glemte sin tidligere Forsigtighed og Tilbagehol- denhed, „havde Præsten dog blot ikke bevæget dig til at jage den fromme og ædle Lærer ud af dit Hus. Han kendte en Gud, der ikke blot er ret- færdig og mægtig, men ogsaa fuld af Naade og Barmhjertighed. Han forkyndte os en Gud, som vel er ren og hellig, men som dog elsker Syndere og tilgiver Synden. Han fortalte mig om hans Søn — den store Guds enbarne Søn, som kom til Ver- den og blev pint og korsfæstet som et Offer, for at vi kunde faa Tilgivelse for vor Synd, men som stod op af Graven igen og nu lever i Himlen. Mis- sionæren fortalte tillige, at denne Gud vil høre vor Bøn og sende os Hjælp, for at vi kan leve saa- lades, som han forlanger det. Kære Moder, det er en Gud, som jeg gerne vilde lære at kende, og som jeg kunde elske og tilbede.”

Abitha stod som forstenet. Hun saa Klaudia ind i de straalende Øjne og betragtede hendes ble- ge, bævede Træk med den største Forbavselse, ja næsten med Forfølelse.

„Hun er besat af en ond Aand,” hviskede hun med skælvende Stemme, „jeg maa kalde paa Uther.”

„Nej, kære Moder, ikke Uther,” raabte Klau- dia. „Men kald Aristobulus tilbage, han kan vise mig Vejen til Freden.”

„Mit Barn, du er jo ganske fra Sans og Sam- ling. Denne omvandrende Troldmand har fortryl- let dig med en af sine Kunster. Jeg vover ikke at fortælle din Fader, hvorledes han har bedaaet dit Hjerter. Han vilde sende Ibud efter ham og lade ham faa sin fortjente Løn. Men min Neveu vil jeg meddele dine taabelige Tvivl og Fordomme. Han vil kunne bringe dig til Fornuft igen. Emrys har mere Ret end nogen anden til at bringe dig Trøst og Beløring. Du kender hans Kærlighed til dig, og jeg haaber, at du elsker ham igen og høj- agter ham. Han har fortjent det, og jeg vil sige dig, at din fremtidige Lykke vil afhænge af de Følel- ser, du nærer for din Fætter.”

„Jeg forstaa dig ikke, kære Moder,” svarede Klaudia. Men den dybe Rødme, som bredte sig over hendes blege Kinder, viste, at en ny Tanke pludselig var dukket op i hendes Sjæl, medens hen- des forskræmte Blik tydeligt sagde, at denne Tan- ke ikke var velkommen.

„Du er endnu for ung til at tænke paa Gifter- maal. Men det kan ikke være dig ubekendt, at Emrys er den Ægtefælle, som din Fader og jeg vil vælge til dig. Du kender ham fra Barndommen af, og han har altid været dig hengiven. Han vil arve sin Faders Land, ligesom du dette Rige, og det er vort Ønske, at disse to Nabostater skal forbin- des under eders forenede Herredømme. Det er og-

saa Emrys' eget glødende Ønske. Jeg vil derfor gerne prente det ind i dig, at du nødvendigvis maa tjene de Guder, som din kommende Ægtefæ- lle sætter hele sin Tillid til.”

Medens Moderen talte, hvad Klaudia staaet stille og ubevægelig. Hendes Hænder var trykket fast imod hendes Bryst, og hendes store, blaa Øjne var rettet imod Moderens Ansigt med en saadan Spænding, som om hun anstrengte sig til det yderste for at forstå, hvad hun hørte, og dreje sine Tanker ind i en ny, smertelig Bane.

Da Abitha tav, saa hun et Øjeblik forventen- de paa sin Datter. Det var med synlig Anstren- gelse, at denne svarede:

„Kære Moder, det er umuligt. Emrys er raa og grusom — ligesaa grusom som de Guder, han tilbeder, og som jeg aldrig mere kan komme til at tilbede. Emrys har altid været som en Broder for mig. Men nu er han blevet en anden, eller ret- tere sagt, jeg er blevet en anden. Hvor kan jeg elske et Menneske, der finder en Glæde i Blods- udgydelse og Menneskers Kval og tror at stemme sine Guder naadig ved at tage Del i en saadan grusom Offertjeneste? Hvor kan jeg vælge en Mand til min Ægtefælle, der holder fast ved en Religion, som jeg anser for falsk. Langt hellere vilde jeg give Afkald paa alle de Laude, som jeg er Arving til, end række min Fætter Emrys min Haand. Nej, bliiv ikke vred, kære Moder,” fortsatte hun be- dende, da hun saa, hvorledes Abithas Pande for- mørkedes, og hendes Øjne fik det velbekendte strenge Udtryk, „ved dig ikke kold fra mig. I alt andet vil jeg følge dig og adlyde dig, men blive Emrys' Ægtefælle, det kan jeg ikke. Nej, aldrig — aldrig nogen Sinde. Lad ham ikke nære nogen Forhaabning derom.”

„Klaudia, ti,” raabte Dronningen, og i hen- des Stemme og Holdning laa hele hendes konge- lige og moderlige Autoritet. „Lad mig ikke høre saa grusomme og upassende Ord af Kogidunus' Datter. For Tiden fordes jo ikke dit Samtykke til det, som Kongen og jeg finder for godt at be- stemme. Men naar den Tid kommer, saa vil du sik- kert være baade visere og klogere og bedre agte paa dine egne Interesser og dine Pligter end i Dag, Indtil da tales der ikke mere om den Sag. I det daglige Samliv med din Fætter vil du, det forlan- ger jeg, være over for ham som tidligere og ikke lade ham ane noget om det, du har udtalt til mig. Det vil sikkert forsvinde ligesaa hurtig, som det er kommet. — Og gaa saa ind til Pomponia.”

(Fortsættes.)

Kvittering

Til den f. d. ev. luth. Kirkes Børnehjem.

Før kvitteret se Kbl. Nr. 23	\$5592.41
Chicago, Ill., Siloams Mgh. S. S. Fød-		
seldagskasse	6.00
Dane Valley, Mont., Eben Ezer Mgh.	35.00
Shelby, Ia., Chr. Johnsen	10.00
Westby, Mont., Chr. Andersen	10.00
Argo, Nebr., P. J. Andersen	5.00
Fra en unævnt ved Oyens, Ia.	15.00
Sidney, Mont., Pella Mgh.s Kvf	10.00
Mason City, Nebr., Zions Mgh.	16.85
Culbertsen, Mont., Past. Brede Johansen	5.00
Wolback, Nebr., Menigheds S. S.	29.00
Milltown, Wis., Den sk. engelsk luth. Mgh.	17.44
Hutchinson, Minn., Menigheds S. S.	7.21
Dannebrog, Nebr., N. Rosendahl og Hu-		
stru	10.00
Morgan, Minn., Bredemunde S. S.	\$4.86,
J. C. R. Miller og Cora Bjedstrup	6.86
Outlook, Mont., Jens Juul	10.00
Moorhead, Ia., Bethesda Mgh.	34.00
Tilsammen		\$5819.77

Indkommen for Børn i Aaret fra

Waupaca Hjemmet
 | \$6795.27 |

Udbetalt i Aaret \$7418.60

Underskud for Aaret \$623.33

Blair, den 27. Maj, 1919.

Otto Hansen.

Elk Horn, Ia., Menigheden	50.00
Westby, Mont., Emaus Mgh.	33.20
Kimballton, Ia., Børnenes Offer ved		
Missionsmødet	6.26
Albert Lea, Minn., en unævnt	10.00
Rockfield, S. Dak., Børnenes Offer	9.82
Sidney, Mich., Kvf.	10.00
Oshkosh, Wis., Offer ved Børnefesten	6.00
Bone Lake, Wis., Kvf.	5.00
Saxeville, Wis., St. Joh. Mgh.	22.00
Flaxton, N. Dak., Frits, Lille og Alice		
Pedersen	3.00
Morgan, Minn., J. B. Hansen	2.00
Nelson, Nebr., Chris Thompson	5.00
France, Pvt. Martinus Bollesen	5.00
Kenosha, Wis., ved en Søndagsskolefest	20.25
McNabb, Ill., Emaus Mgh.s S. S.	2.80
Oconto, Wis., den d. l. Kvindef	10.00
Oconto, Wis., Brodersamfundets Kvf.	2.50
Oconto, Wis., Mrs. Fred Rasmussen	1.00
Fresno, Cal., N. H. Rosendahl og H.		
\$15; A. C. Rosendahl og C. M. Rosen-		
dahl hv. \$1	17.00
Blair, Nebr., Den danske luth. S. S.	10.00
Tilsammen		\$230.83

Blair, Nebr., den 23. Juni, 1919.

Med Tak modtaget, Otto Hansen.